

[Indenrigs- og boligministeren.]

formning kan afvige fra vor statslånelovgivning, men som i sin finansielle rækkevidde er lige så vidtgående som den danske ordning. Der skal i virkeligheden øves en ganske alvorlig indsats, før vi på boligområdet yder lige så meget som andre lande, der er i samme situation som vi.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet.

Mødet genoptages i dag kl. 13³⁰.

Mødet udsat kl. 10⁴⁵.

Mødet genoptaget kl. 13³⁰.

Forhandlingen genoptoges.

Oluf Pedersen: At dømme efter den mere politiske holmgang, som den kom til udtryk ved partiordførernes taler i aftes og ministrenes svar i dag, vil man stille tingets medlemmer overfor et valg mellem den nuværende og den foregående regering. Det er ikke alene et valg mellem personer, men også mellem forskellige opfattelser, og det er efter mit skøn desværre også et valg mellem to opfattelser, der begge er forkerte. Under disse vilkår er det ligetil, at alle saglige synspunkter drages frem for at få disse opfattelser ændret, og derfor vil jeg gerne fremsætte nogle personlige bemærkninger til overvejelse for såvel regeringen som for tingets medlemmer.

Intet problem er så vanskeligt som valuta-problemet. Der er muligheder for store fejtagelser; en dumhed kan få uoverskuelige, skæbnesvangre følger. I gamle dage gav en lidt overdreven kredit straks en mindre nedgang i beholdningen, men med guldindløseligheden var nationalbanken tvunget til straks at reagere, og man fik derfor kun de små svingninger. Nu har man, som vi ved, ingen guldindløselighed; vi får ikke de vejledende udsving og kan derfor få de store spring. Nu er en devaluering kostbar for dem, det går ud over; nogle tjener og andre

taber på den. Der i den forbindelse grund til at gøre opmærksom på — også med hensyn til de foranstaltninger, man eventuelt vil træffe — at en kronehævning er lige så gal. Nogle af os husker måske „den ærlige krone“, som adskillige af os måtte trælde for i mange år. Et ustabilt, uredeligt pengevæsen er både uretfærdigt og skadeligt, men det værste er svingningerne. Derfor er det i og for sig ikke unaturligt, at den danske befolkning er blevet opskræmt af den kampagne, der er ført, ikke mindst af dansk presse.

Under den bundne økonomi har vi i øjeblikket nogle såkaldte nationaløkonomer, som er planøkonomer, og de tror — det har de givet udtryk for — at man ved kreditgivning kan lave beskæftigelse og velstand. Der er det interessante ved det, at denne tanke har vundet stor tilslutning, og den er praktiseret både med Marshallån og byggelån. Men man overser en ting, som jeg tror at alle medlemmer bør være helt klar over — for det er jo ikke nok, at kun udvalgsmedlemmerne ved, hvordan det ligger, det må samtlige medlemmer vide — og det er, at hvis staten pumper penge ud, så er det, hvis pengevæsenet ikke skal ødelægges, nødvendigt at inddække de beløb, staten pumper ud — det være som Marshallån eller som støtte til boligbyggeriet — ved skatter eller ved statslån, pantsætning. Ellers vil man komme til at udvide kreditten med det resultat, at man ødelægger landets pengevæsen. Al den tale, der har været om, at man vil støtte det og det og sætte erhvervslivet i gang ved hjælp af kreditgivning fra statens side, hører ingen steder hjemme, for hvis man ikke dermed vil ødelægge landets pengevæsen, er man nødt til at indskrænke den private kredit tilsvarende. Men der sker det, at når man skal til at gå til denne indskrænkning af privatkreditten, bliver der mindre til rådighed på grund af statskreditten, og resultatet bliver højere diskonto. Jeg tør godt sige, at når vi i dag har den høje diskonto, så er dette et resultat af de billige statslån, sådan at de samlede renter, som befolkningen skal betale, bliver lige så store til trods for de billige statslån, og så lader man oven i købet staten betale differencen mellem de billige statslån og det, der skal svares.